same level preparation were formed. For this purpose the entire educational and training group was tested according to eight parameters, which are the informative from the point of view of evaluating the special preparedness of athletes. The comparison of intergroup averages, carried out according to Student's test, showed that there are no statistically significant differences. This means thatat the beginning of the pedagogical experiment, the selected groups did not. At the end of the period (June), testing of athletes in selected experimental groups was carried out according the same parameters as at the beginning of the periodpreparedness. For each of the tests, a repeated comparative analysis of intergroup averages was conducted. At time, during various competitions, the effectiveness of the training work carried out in the previous period.

The analysis of the obtained results shows that during the period the experimentin both groups the results in all controlled parameters objectively. According to such tests as time of 15 push-ups, triple jump from standing position, and long jump from a standing position, the increasesthe results in both groups were found to be proportional.

It shouldnoted that the results shown by the athletes inthe running tests significantly improved in group (A) compared to (B). Thus, in the test "running for 20 m from the start" in the first group, the increase results was 6%, while in group (B) – 4.1%. In group (A), a significant of the results is observed in the test "running 20 m walking" – by 8.3%, and in the test "time of 10 squats" – 9.6%, while in group (B) respectively by only 5.0% and 7.4%. The main trend in the development of the sport consists in the continuous improvement of the sportsmanship of the players, the level of the displayed sports results. Therefore, the effectiveness of this or that system of trainingultimately checked by the results of competitive activities of athletes [1]. Considering the results from this position , it can be stated that according to the results shown the athletes in the exercise of the competition (100 m run), group (A) is significantly superior to group (B). During experiment period, the average increaseresults in the first group was 5.6%, and in the second – 3.4%.

Thus, it can be concluded that when preparing young sprinters at the stages of sports specialization and in-depth training forincreasing their special speed-power readiness, it is advisable are based on a variety of jumping and running exercises.

Sources
1. Рибковський А, Тумасов Ю. Організація тренувального процесу у швидкісно-силових видах легкої атлетики. Легка атлетика. 1996; (1): 19-28.
2. Bompa T. A model of an annual training programme for sprinter. IAAF. 991; 6(1): 47-51.

Удовенко Юлія Олександрівна
Кандидат юридичних наук, доцент
Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана

СУБ'ЄКНИЙ СКЛАД ЗЕМЕЛЬНИХ СЕРВІТУТНИХ ПРАВОВІДНОСИН

В умовах розвитку ринкових відносин досить складним правовим явищем залишається земельний сервітут. Сервітутним відносинам присвячено чималонаукових праць, в першу чергу в сфері цивілістики. Натомість проблемам правового регулювання земельних сервітутів присвячені роботи українських учених-правознавців Андрейцева В. І., Кулинича П. Ф, Марусенка Р. І., Мірошниченка А. М., тощо. Однак, враховуючи недосконалість земельного законодавства та фрагментарність положень щодо земельних сервітутів дане питання потребує подальшого дослідження.

Цивільний кодекс України (далі – ЦК України) поділяє сервітути на земельні та особисті. Підставою для такого поділу є спосіб визначення особи сервітуарія (суб'єкта сервітутного права).

На сьогодні Земельний кодекс України (далі – ЗК України) закріплює незначну кількість положень, що деталізують земельні сервітути. Щодо самої категорії «земельний сервітут», то вона відновилася з набуттям чиності Земельного кодексу України в 2002 році. ЗК України не визначає поняття «земельний сервітут», а визначає самі права. Відповідно до ст. 98 ЗК України право земельного сервітуту – це право власника або землекористувача земельної ділянки чи іншої заінтересованої особи на обмежене платне або безоплатне користування чужою земельною ділянкою (ділянками) [2]. Звідси, слушною є думка Марусенка Р.І. який вважає, що для характеристики користування чужою земельною ділянкою вбачається доцільним застосування поняття «земельний сервітут», а використання поняття «право земельного сервітуту» є неточним та юридично не зовсім вірним [3, с. 13].

Згідно ст. 98 ЗК України до суб'єктного складу земельних сервітутних правовідносин належать власники або користувачі земельних ділянок, на користь яких встановлюється земельний сервітут та інші заінтересовані особи. Щодо осіб яким може належати сервітут, то існує певна неузгодженість між ст. 98 та ст. 100 ЗК України. Адже відповідно до п. 1 ст. 100 ЗК України сервітут може належати власникові (володільцеві) сусідньої земельної ділянки, а також іншій конкретно визначеній особі (особистий сервітут).

Відповідно до ст. 397 Цивільного кодексу України, володільцем чужого майна є особа, яка фактично тримає його у себе [1].

Щодо землекористувачів, то відповідно до Податкового кодексу України, землекористувачі – юридичні та фізичні особи (резиденти і нерезиденти), яким відповідно до закону надані у користування земельні ділянки державної та комунальної власності, у тому числі на умовах оренди. Тобто, ними можуть бути: суб'єкти права постійного землекористування, орендар, носії емфітевзису і суперфіцію тощо.

Верховний суд України у своїй практиці зазначив розширений підхід до розуміння змісту терміну «володілець, яким є особа, якій земельна ділянка належить на іншому праві – постійне користування, оренда тощо. У нашому випадку, це надає можливість землекористувачу бути не лише носієм правомочності користування (як при сервітуті), а й правомочності володіння.

До власників земельних ділянок належать фізичні, юридичні особи, як вітчизняні, так і іноземні, держави, територіальні громади, при наявності посвідчення права власності на земельну ділянку і в яких виникає потреба у використанні суміжної земельної ділянки. Згідно ЗК України існують певні обмеження зокрема, сервітутні відносини не допускають можливості їх встановлення для іноземців щодо земель сільськогосподарського призначення. Натомість, ЦК України визначає інший склад суб'єктів права власності і межі здійснення суб'єктивного права власності.

Згідно ч. 2 ст. 100 ЗК України земельний сервітут встановлюється за домовленістю між власниками (землекористувачами) сусідніх земельних ділянок на підставі договору. З урахуванням наведених приписів норм чинного законодавства, власник та землекористувач/володілець наділені однаковим правом на укладення договору про встановлення земельного сервітуту. Отже, враховуючи ст. 98 ЗК України зазначимо, що однією стороною земельних сервітутних правовідносин може бути власник (володілець) або землекористувач, чи інша заінтересована особа, а що стосується іншої сторони то нею теж може бути власник земельної ділянки (володілець) або землекористувач чи інша заінтересована особа.

Досить цікавим, на нашу думку, залишається питання щодо місця інших заінтересованих осіб в сервітутних земельних правовідносинах (визначених ст. 98 ЗК України) тому дана проблема повинна стати предметом подальших наукових досліджень.

Джерела
1. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 р. №435-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. №40. С. 356.
2. Земельний кодекс України: Закон України від 25.10. 2001 р. №2768-III. Відомості Верховної Ради України. 2002. №3. С. 27.